

cessen. Det gør, at man ikke hovsa-hovsa-hovsa bagefter skal finde ud af, hvordan vi egentlig klarer den kollektive transport. Det er yderst tilfredsstillende.

Det er også tilfredsstillende, at man benytter en teknologi, som på den ene side er kendt, afprøvet og fungerer flere steder og på den anden side er fremtidsorienteret og sørger for, at vi får store energibesparelser, optimal service og hurtige muligheder for omlægning, hvis trafikmønstret skulle ændre sig.

Vi skal så heller ikke bilde befolkningen ind, at det er et transportmiddel, der er beregnet til at tage en 5-10 m ned ad gaden. Nej, minimetro-systemet er beregnet på at flytte mange mennesker over lidt længere afstande. Det er dér, det har sin styrke, og det er derfor, man har lagt stationstæthed, som vi har set det.

Man har også gjort meget ud af at få knudepunkterne til at hænge ordentligt sammen. Der har også her været berørt en skepsis over for, om det er rigtigt gjort. Jeg har gjort mig den ulejlighed at kigge på nogle af tingene. Det er svært, når man ikke er fagmand på området, men jeg synes dog, at der tegner sig et billede af, at det er hurtigt at komme fra den ene transportform til den anden. Jeg tror, at det, vi skal lægge mærke til er fordelene ved minimetro-systemet, er, at afgangene er så hyppige, så man ikke skal stå og sige: Uh, jeg skal nå toget eller minimetroen her 5 minutter eller 7 minutter over, for ellers går der 20 minutter, inden der kommer en til. Sådan bliver det jo ikke. Man vil, næsten uanset hvornår det er i dagtimerne og aftentimerne, være sikker på kun at vente ganske få minutter; så det vil man ikke engang spekulere i køreplaner om. Det lover også godt.

Sluttelig skal jeg gøre opmærksom på, at vi er stærkt tilfredse med den produktudvikling, der også sker for de handicappede med indførelse af lavgulvbusser. Det er godt, at vi går i den retning. Det er dyrt for borgerne, ingen tvivl om det, men det er også sådan, at selv folk, der er meget lidt mobile, skal have en mulighed for at komme rundt og ikke skal være lænket til deres dagligstuestol. Det har vi ikke noget ønske om.

Der skal lyde ros til den form for udbygning, der er sket med telebusser, og vi ser frem til det udvalg, som indenrigsministeren nu skal ned-sætte som opfølgning på vores landdistriktdiskussion; der er jo også yderområder i hovedstaden.

Vi er tilfredse med, at der bliver lavet en udbygning, der også kommer til at gøre brug af

ny teknologi inden for hele området. Det tror vi er med til at gøre det mere attraktivt i årene fremover.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er jo godt at høre, at hr. Niels J. Langkilde er så tryk ved alt; det er så et af de tilfælde, hvor der ikke er tale om, at partiets interne kritikere bare har fået mundkurv på.

Jeg undrer mig stadig væk over, hvor hr. Jens Løgstrup Madsen er henne i dag.

Men hr. Niels J. Langkilde har været på vandkur og er blevet omvendt, og vi forstår nu, at han er blevet så omvendt, at han ikke skal have kontrol med noget som helst. Han er lige så tryk som fru Tove Lindbo Larsen og hr. Svend Heiselberg og hr. Ikast ved, at økonomi, det overlader man til dem, der har forstand på det, det behøver vi ikke at tage os af i Folketinget, det behøver vi ikke at tage ud i åbenheden, det har vi heldigvis folk til, og det er jo bedst, hvis det ligger henne hos dem, så vi slipper for at få ansvar.

En af grundene til, vi har stillet denne her forespørgsel, er, at vi vil sikre, at man ikke slipper for at få ansvar. Når der nu bliver stemt nej – og det kan jeg høre, mange af jer vil gøre – så kan vi vide bagefter, hvis det her går galt, at det har I ansvar for. Det er hr. Ikasts ansvar, det er hr. Heiselbergs ansvar, det er hr. Langkildes ansvar. Det er dem, der har sagt: Vi vil ikke kontrollere økonomien, vi vil ikke have kendskab til den, vi regner med, at det er det, vi har folk til, og det skal de nok tage sig af.

Jeg undrer mig stadig væk over, hvad der ligger i finansministerens svar til mig på spørgsmålet om EU-licitationen, hvor han skriver til sidst:

»Det kan tilføjes, at offentligheden vil få indsigt i resultatet af licitationen, når forhandlingerne er afsluttet.«

Betyder det, at vi får indsigt så tidligt, at der også kan reageres, hvis man ikke er tilfreds, hvis man siger, at det er for dyrt? Det er jo det eneste, vi kan kontrollere. Men det er altså også et spørgsmål om at have fagfolk til at kunne se på, hvordan det hænger sammen, netop fordi man har tre faser og ikke kun én fase i det her forslag. Derfor er det altså ikke nok, at man bare får et tal stukket i hovedet, fordi det indebærer så meget mere. Det er jo en af grundene til, at denne trefasevedtagelse er problematisk, og at man i stedet for skulle have taget én fase ad gangen.